

סוכה פרק ראשון סוכה

ג.

עין משפט נר מצוה

א א מיי פ"ד מהלכות סוכה הלכה א סמג עשין מנ טושי"ע א"ח סימן תרל"ב סעיף א [נר אלפס פ"ב דף רמג]:

ב א מיי שם טושי"ע שם סעיף ד:

ג א מיי פ"ו מהלכות מנוחה הלכה ב סמג עשין כב טושי"ע י"ד סי' רפו סעיף יג:

ד א מיי פ"א מהלכות רואה הלכה א סמג עשין עב [טושי"ע חו"מ סי' תמ] סעיף ב:

ה א מיי פ"ד מהלכות שמיטה הלכה א סמג עשין קכד:

ו א מיי פ"ו מהלכות מנוחה הלכה ב סמג עשין קכז [כל הדינים אלו מן אות ד עד כה המה נרד אלפס עירובין פ"ו דף קטו]. ועוד כ"ב פ"א דף קס: ועוד מהלכות מנוחה דף ע"א:

ל נצרכה אלא לקישוניות שבה. מה שדחק בקונטרס לרד כן זר רבה מה ראה לרדי יהודה הא אי אפשר לשענה זנים בשענה טפחים לאו פירכה היא דלילמא ארוכה טו"ב אכל לא היטה רחצה " שענה טפחים וזנייה צארתו ארוך הוו יתבי:

דאמר לך מני ב"ש היא ולא תוון מינה בו. בסדר

רז עמרס שם צשעה מקומות הלכה כ"ש ח"א האי דסוכה צריכה שמהא מחזקת ראשו ורובו ושולחנו ואידך צנחנות פרק התכלת (דף מ. וש) גבי סקין צלילית צ"ש פוטריין וצ"ה ממיצין עוד לשם כמה חוטיין הוא נותן צ"ש אמרי ד' וצה"א ג' עוד התם כמה תהא משולשת בית שמאי אומרי ד' וצה"א ג' בכל הני עבדי כ"ש ואידך צנחנות צרכות פרק אלו דברים (דף נ"א): צש"א מכצדין [את] הצית ואח"כ נוטלין לידים ואמריין צנמי צבוליה פירקין הלכה כצ"ה צר מהך עוד התם צסוף פירקא גבי מי שאלכ (א) וסתה ולא צירך דמייתי צגמרט עובדא דרבה צר צר חנה לאשכח יונה לדבא וחד תלמיד דעבד כ"ש ואשכח ארנקי ואידך תלמיד דעבד כ"ה ואכליה אריה וקלמ קשה הא דקאמר התם צבוליה פירקין הלכה כצ"ה צר מהך ושמא משום דצ"ה נמי מודו לנכחמילה מיהא עבדיין כ"ש ועל מה שפסק צהך דהכא כ"ש אין להקשות מהא דאמריין ע"ש דצרכות (דף נ"א). דלמא רז יוסף ע"ש כדברי צ"ש לא עשה ולא כלום ומייתי ראה מההיא מילתא דסוכה מעשה צרבי יוחנן החורני שחלה והלכו זקני צ"ש וחקי צ"ה לצקרו ומנאזוהו שהיה יושב ראשו ורובו צסוכה ושולחנו צצון הצית אמרו לו זקני צ"ש אי"כ היית נוהג כל ימיך לא קיימת מצות סוכה כל ימיך ומסקיין התם דהלכה כרבי יוחנן החורני דההיא פלוגמא צסוכה גדולה דמסקיין דצרתמי פליגי צההיא הלכה כצ"ה אכל ההא צסוכה קטנה וצבא הלכה כצ"ש מיהו שמעתין דהתם תימה היכי דייק מינה דעשה כצ"ש לא עשה ולא כלום דרביה דמייתי צשעה כצ"ה מיירי ועוד וכי צריך ראה על זה היכא דהלכה כצ"ה ש"ס עשה כצ"ש לא עשה ולא כלום וצ"ל דלצטרך התם לאיתויי היכא דצ"ה מחמירי מדרבנן וצ"ש מוקמי לה אדאורייתא ולא גזריין א"ס עשה כדברי צ"ש לא יאז די חובתו אפי' דאורייתא כדאשכחן לצ"ש היכא דמיצי צפיתאש לא דמנלמא דגזרי שמה ימשך אחר שולחנו וקאמרי לא קיימת מצות סוכה מימיך דאפי' מדאורייתא לא קיים ומדצית שמאי נשמע לצ"ה: **בית שאין** בו ד' אמור. צירושמי חשיב שאין טובל

משום אוירא. רוח שהוא שולט צה מפני החום: אלא למ"ד צקטנה פליגי. אכל צגדולה אפילו רבנן מודו: וכי דרבה של מלכה. והלא נערוטיה ומצרתיה מצוים עמה: לקישוניות שבה. סוכה גדולה לצני מסיבת' וקישוניות קטנה צמוכה ואע"ג דפסולה לא איכפת לן דאשה פטורה מן הסוכה: ורבי יהודה סבר כו'. וא"ת לרז חן דמוקי פלוגמא צשאניה מחזקת אלא כדי ראשו ורובו ושולחנו הכא כיון דצנייה גבה היא לה גדולה ומודו צה רבנן ומאי ראה של רבי יהודה צ"ל דשולחנה צתוך הסוכה הגדולה היטה וצנייה על השולחן היו יושבין ראשן ורובן ולא כמסובין הן ולא? חקופין. ולי נראה דולאי לרז חן קשיל והאי תירוץא לרז הונא הוא וכן עיקר דשיעור ראשו ורובו אמריין לקמן דלינו אלא ז' טפחים ואי אפשר לשענה זנים צשענה טפחים: כצ"ש. דלי כצ"ה (דף קמ.): ודיקא נמי גרסיין. ודיקא נמי דללקמן? צגדולה פליגי והוא יושב על הפתח צמחון וראשו מושבד למוכה ושולחנו לפני גופו צצית: **מדקאני.** גבי פלוגמא מי שהיה ולא איירי צשיעורא דסוכה: פליגי ליתני סוכה הממזקת ראשו ורובו ושולחנו כשרה צשאניה מחזקת אלא כדי ראשו ורובו צ"ש פוסלין כו': **אמר** מר זוטרא **דיקא נמי.** דצקטנה פליגי וצשיעורא דפוסלין ומכשירין על כרחך אסוכה מהדרי: אלא לא גרסיין. והכי גרסיין **לעולם צרתמי פליגי: פטור** מן **הטווח.** כולה מפרש טעמא לקמן: **ואינו נחלט.** אלא פודהו לעולם ויואל ציבול א"ס לא גאלו כשאר קרקע צל צנין: **מעורכי המלחמה.** מי האש אחר צנה צית משג וגו' (דברים כ): **ואין מעריצין בו.** דרך צמיהם להיות פתוחין לחצר והרצה צמים פתוחים לחצר אחת והן יולאין דרך חצר לרשות הרצים נמלא החצר רשות לכולן והצמים כל אחד מיוחד לצעלין ואמרו חכמים אין מוציאין מרשות לרשות צלל עירוב שיערב כל הרשות להיטם רשות אחת ומיקני ליתן כל צית וצית צצחלר פת וכולן צכל אחד ומימיחן אותו צאחד מן הצמים ונעשים כולם כאילו דרין צצותו צית וכל הצמים דירה אחת ואשמעינן הכא דצית שאין צו **ואין משפספין בו.** שתיקין חכמים על כל חצר הפתוחה למצוי כדרך שתיקו עירוב לצתי החצר שיהו נותנין צשיטוף וא"ס צית קטן זה פתוח לחצר צצמבוי ואין צית אחר פתוח לה אין משתפין צו **מניחין בו עירוב.** החצר לאחר

משום אוירא אלא למאן דאמר בסוכה קטנה מחלוקת וכי דרבה של מלכה לישב בסוכה קטנה אמר רבה בר רב אדא לא נצרכה אלא לסוכה העשויה קישוניות קישוניות וכי דרבה של מלכה לישב בסוכה העשויה קישוניות קישוניות אמר רב אשי לא נצרכה אלא לקישוניות שבה רבנן סברי בניה בסוכה מעליא הוו יתבי ואיהי יתבה בקישוניות משום צניעותא ומשום הכי לא אמרי לה דבר ור' יהודה סבר בניה גבה הוו יתבי ואפ"ה לא אמרי לה דבר (א) אמר רב שמואל בר יצחק "הלכה צריכה שתהא מחזקת ראשו ורובו ושולחנו א"ל רבי אבא כמאן כב"ש א"ל אלא כמאן איבא דאמרי אמר רבי אבא דאמר לך מני א"ל ב"ש היא ולא תוון מינה מתקיף לה רב נחמן בר יצחק ממאי דב"ש ובית הלל בסוכה קטנה פליגי דלמא בסוכה גדולה פליגי וכגון דיתבי אפומא דמטולתא ושולחנו בתוך הבית דבית שמאי סברי גזריין שמא ימשך אחר שולחנו ובית הלל סברי לא גזריין ודיקא נמי דקתני מי שהיה ראשו ורובו בסוכה ושולחנו בתוך הבית ב"ש פוסלין ובית הלל מכשירין ואם איתא מחזקת ואינה מחזקת מיבעי ליה ובסוכה קטנה לא פליגי והתניא מחזקת ראשו ורובו ושולחנו כשרה רבי אומר עד שיהא בה ארבע אמות על ארבע אמות ותניא אידך רבי אומר "כל סוכה שאין בה ארבע אמות על ארבע אמות פסולה והכ"א אפילו אינה מחזקת אלא ראשו ורובו כשרה ואילו שולחנו לא קתני קשיין אהרדי אלא לאו ש"מ הא ב"ש הא ב"ה אמר מר זוטרא מתניתין נמי דיקא מדקתני ב"ש פוסלין וב"ה מכשירין ואם איתא בש"א לא יצא אלא אומרים יצא מיבעי ליה ואלא קשיא מי שהיה לעולם בתרתי פליגי פליגי בסוכה קטנה ופליגי בסוכה גדולה וחסורי מיחסרא והכי קתני מי שהיה ראשו ורובו בסוכה ושולחנו בתוך הבית ב"ש אומרים לא יצא וב"ה אומרים יצא ושאניה מחזקת אלא כדי ראשו ורובו בלבד ב"ש פוסלין ובית הלל מכשירין מאן תנא להא דרתו רבנן בית שאין בו ארבע אמות על ארבע אמות פטור מן המזוזה וימן המעקה והאינו מטבא בגגעים והאינו נחלט בבתי ערי חומה והאינו חוזרין עליו מעורכי המלחמה ואין מעריבין בו ואין משתתפין בו ואין מניחין בו עירוב ואין

שגזו אותו מן הצמים: למעשר והגודר מן הצית מותר ליכנס צו ועוד הוא ליה למימר לענין פתח צית א"ס של נערה המאורסה:

ואין מניחין בו עירוב. דלא חזי לדירה והאפי' לשמולל דלמר פרק מי שהולאיהו (עירובין דף מ. וש) עירוב משום קנין לא מיקנו רשותייהו צשציל צית דלא חזי לדירה וצכוותיה אשכחן התם שמואל גופיה דלמר צית צמניחין צו עירוב אין צריך ליתן פת מאי טעמא כולוהו הכא דיירי ואף על פי דאית ליה עירוב משום קנין ומקנו אהדדי משום דמנחי עירובן צציתו: ואלן

א) ס"א אמר רב הונא, ב) צרכים יא. לקמן א; ג) עירובין יא; ד) א; נקטן: ז) עירובין ג; ח) מוסף; ט) ע"ה; י) ד; ו) ואלו צ"ל אלא; כ) כ"ה; ל) דלקמן, מ) אלא שענה צריכה (נ"ב); נ) אלא שענה צריכה כלי מגי' ועי' רסי' תרל"ב ע"ש; ס) (ל"ב ושמך).

רבינו הגאון

אבל לדברי (ה)כל מי שאומר בסוכה קטנה פליגי וכי דרך מלכה לישב בסוכה קטנה. ושניין, בסוכה שהייתה עשויה קישוניות הייתה כו'. ואסקינא הלכתא צריכה שתהא מחזקת ראשו ורובו ושולחנו. ואמריין אמר ליה ר' אבא מני הא, ואמר רב הונא בית שמאי היא ולא הוון מיהו. ואסקינא מלה ממאי הדלוקה בית שמי ובית הלל בסוכה קטנה, דרתן מי שהיה ראשו ורובו בסוכה ושולחנו בתוך הבית, בית שמי פוסלין ובית הלל מכשירין. ודיקת מינה הנה בית הלל מכשירין אע"פ שאין מחזקת אלא ראשו ורובו בלבד, ובית שמי פוסלין. (א) ודילמא בסוכה גדולה פליגי, וכיון דיתבי אפומא דמטולתא ושולחנו בתוך הבית, ואוקינא לעולם בסוכה גדולה וכי דאמריין, מדקתני במשנתנו מי שהיה ראשו ורובו, ולא קתני מי שהיה בסוכה שאינה מחזקת אלא ראשו ורובו. ודחיין להאי סברא משום דקשיא לן ואם איתא שסוכה גדולה היא וכשרה, ומיזום שיושב על פי הסוכה ושולחנו בתוך הבית פליגי, אי הכי לא יצא ידי סוכה היה הן לומר, אלא מדקתני פוסלין שפע מינה בסוכה קטנה פליגי. ואמרי' אי הכי דבסוכה קטנה פליגי, ליתנה מי שהיה בסוכה שאינה מחזקת אלא ראשו ורובו בלבד ב"ש פוסלין כו', מי שהיה סתם למה לו. ותריצנה בתרתי פליגי בגדולה וקטנה, וחסורי מחסורא והכי קתני, מי שהיה ראשו ורובו בסוכה ושולחנו ראשו ורובו בש"א פוסלין כו' ומימיחן אותו צאחד מן הצמים ונעשים כולם כאילו דרין צצותו צית וכל הצמים דירה אחת ואשמעינן הכא דצית שאין צו **ואין משפספין בו.** שתיקין חכמים על כל חצר הפתוחה למצוי כדרך שתיקו עירוב לצתי החצר שיהו נותנין צשיטוף וא"ס צית קטן זה פתוח לחצר צצמבוי ואין צית אחר פתוח לה אין משתפין צו **מניחין בו עירוב.** החצר לאחר

א) ק הנה גרי"ש הכן וצ"ל דג"ו.